

2007

“Het moet gezegd worden. We leven met elkaar in een prachtige wereld, waar helaas krankzinnige dingen gebeuren. Een maatschappij waarbij verloedering en geweld steeds grotere vormen aannemen. Waar list en bedrog aan de orde van de dag zijn. Dit is een situatie die velen niet willen. Miljoenen voelen zich machteloos. Ze hebben het gevoel geen grip te hebben op maatschappelijke problemen die vaak veroorzaakt worden door een relatief klein aantal lieden. Willen we echter naar een gezondere vorm van samenleven, dan zal op velerlei terreinen het roer radicaal omgegooid moeten worden. Dan is het belangrijk dat mensen bereid zijn hun nek uit te steken. Ook weten we dat diegenen die menen vandaag macht te bezitten en aan de broze touwtjes te trekken de losers van morgen kunnen zijn. Het is inmiddels genoegzaam bekend dat velen die macht verwerven daar absoluut niet mee om kunnen gaan. Men gaat zich anders gedragen als voorheen. Het kan zijn dat je vandaag met opgeheven hoofd rondloopt door je paleis en morgen met de enkeltjes aan het plafond van datzelfde paleis ondersteboven hangt.

Als tegenstander van de doodstraf en als pacifist heb ik nooit begrepen waarom onze Nederlandse samenleving bij monde van de Nederlandse politiek zo gedwee achter een grote *Amerikaanse broer* aan loopt. *Een broer die van de ene valkuil in de andere loopt. Zichzelf ondermijnt en anderen meesleept in waanzinnige gewelddadige avonturen.* Na een periode van ruim 60 jaar wordt het de hoogste tijd om de collectieve gevoelens van dankbaarheid op een andere wijze te uiten. *Op eigen benen staan en nu een eigen koers varen.* Een relatie van ruim 60 jaar kun je ontbinden. Een relatie van 6 jaar, van 6 maanden, ja zelfs een relatie van 6 uren kun je ontbinden, als blijkt dat je met je partner niet (meer) op één lijn zit. Angst weerhoudt vele relaties in welke vorm van ontbinding. Maar angst is een slechte raadgever. Menselijk gesproken is angst voor het onbekende begrijpelijk. Wie die angst durft te overwinnen, zal vaak merken dat een nieuwe fase in ons leven veel te bieden heeft. Terug naar een nulpunt biedt vaak verrassende perspectieven. Diegenen die maar blijven vasthouden aan het oude zogenaamde vertrouwelijke komen uiteindelijk bedrogen uit. Ze doen zichzelf enorm tekort en gaan voorbij aan nieuwe kansen die het leven biedt.

Wij Nederlanders doen al jaren lang actief mee aan oorlogje voeren. Ook hier staat bijna niemand bij stil. Tot het moment dat de eerste kisten met gesneuvelden in ons land aankomen. Dan is het even schrikken en is er de kans dat we bij onze positieven komen. Dat we gaan nadenken waar we met elkaar mee bezig zijn. Vaak niet lang. Het leven van alledag neemt snel weer haar plaats in. Veel activiteiten en menselijk handelen voltrekken zich in een steeds sneller tempo. Onrust ten top. Voor velen in de samenleving is het nauwelijks bij te benen. De momenten van rust en bezinning ontbreken veelal. Ondanks het feit dat wij in Nederland leven in een democratische samenleving zijn er vele activiteiten en voltrekken zich allerlei processen waar je als burger geen weet van hebt en geen grip op krijgt. Wat speelt zich werkelijk af achter gesloten deuren? Is er altijd wel sprake van een democratische besluitvorming? *Wie houdt wie voor de gek?* Hollen ook onze politici veelal niet achter de feiten aan? Worden zij altijd up to date geïnformeerd? *Wat spoken onze jongens werkelijk uit in Afghanistan en recentelijk in Irak?* Wie zijn de werkelijke poppenspelers die aan de touwtjes trekken? De wapenindustrie? Of de multinationals? Zijn Bush, Balkenende en de andere hoge heren slechts *loopjongens* in het marionettenspel?

Ik hoop dat ik ooit mag meemaken dat wij in onze Nederlandse samenleving massaal kiezen om het gehele arsenaal aan oorlogstuig te vernietigen. Dat wij massaal kiezen voor algehele

ontwapening. Dat een wereld te bizar voor woorden onder de noemer de wapenindustrie, jarenlang de lachende derde, in zijn geheel ontmanteld wordt. Dat die gehele industrie die zo fout bezig is zich via omscholing gaat richten op milieuvriendelijke producten. Dat wij een voorbeeld in de wereld mogen worden wat alom navolging verdient, met vrijwilligers die uitsluitend ingezet worden voor echte humanitaire vredesmissies.

We zullen naar een samenleving moeten waarin alle vormen van geweld worden uitgesloten. Waar geen enkele behoefte meer bestaat aan een wapenwedloop. Geweld roept immers alleen maar geweld op. Escalaties volgen en je komt uiteindelijk in een steeds verdergaande negatieve spiraal. Intens zonde in de korte tijd van ons aardse bestaan. Die negatieve geweldsspiraal wordt helaas steeds omvangrijker. En als je wezenlijk veranderingen tot stand wilt brengen, begin dan in je eigen leven en heb het lef om volmondig te zeggen: "Stop, het is meer dan genoeg geweest. We trekken het boetekleed aan." ¹

Jaren later

Augustus 2021

Nationale 'trots'?

Van 2002 tot 24 juni 2021 hielpen Nederlandse militairen mee aan de veiligheid in Afghanistan. In 2001 tot 2014 was het doel van de missie van de internationale troepenmacht (ISAF) om politieke stabiliteit en veiligheid te creëren in Afghanistan. Nederland stuurde in eerste instantie vliegtuigen en enkele honderden militairen om de hoofdstad Kaboel te beveiligen. De jaren erna zijn Nederlandse soldaten in meerdere delen van het land actief: van Uruzgan tot Kunduz.

Vanaf 1 januari 2015 deden zij mee aan de NAVO-missie Resolute Support. Deze missie had als doel het veiligheidsapparaat, leger en politie in Afghanistan verder op te bouwen en te trainen. Behalve dat er zwaar gevochten werd, waren de Nederlanders betrokken bij talloze kleinere missies, gericht op het opknappen en weer opbouwen van bijvoorbeeld scholen en moskeeën, maar ook op het steunen van projecten die bijdroegen aan vrouwenrechten. De Verenigde Staten en hun bondgenoten hadden twintig jaar lang verschillende Afghaanse regeringen overeind gehouden met geld, materieel en troepen. Gedurende dit conflict vielen tienduizenden doden, met name onder de Afghaanse bevolking. *Bijna 2.500 Amerikaanse militairen sneuvelden. Deze oorlog kostte aan 25 Nederlandse militairen het leven en zorgde voor talloze gewonden en trauma's voor het leven.*

Wat ging eraan vooraf?

Naar aanleiding van een viertal terroristische aanslagen in Amerika op 11 september 2001, vaak aangeduid als 9/11, kondigde de toenmalig Amerikaanse president George W. Bush de "oorlog tegen terrorisme" aan. Daarop kwam een antiterrorismereactie van de Amerikanen. Binnen een paar maanden werd dat uitgebreid tot een ambitieus staatsopbouwproject met democratie, een rechtsstaat en alles wat daarbij hoorde. Terwijl dat nooit bestaan heeft in Afghanistan, moest het beleid volgens de Amerikanen centraal geregeld gaan worden! Deze oorlog richtte zich op Afghanistan, specifiek op doelen van Al Qaeda en de Taliban. NAVO-landen als Duitsland, Engeland en Nederland besloten de VS te helpen in deze oorlog.

In het najaar van 2005 kwam er vanuit de NAVO een verzoek aan Nederland om ongeveer duizend militairen bij te dragen aan de *wederopbouw* van Afghanistan. Minister Henk Kamp van Defensie

(VVD) was hier direct een groot voorstander van, terwijl Minister Ben Bot van Buitenlandse Zaken (CDA) in eerste instantie huiverig was en garanties van de NAVO wilde.

Begin december 2005 werd het besluit om tot uitzending over te gaan dan ook uitgesteld door de ministerraad, als gevolg van een *weifelachtige houding van D66 over de missie en grote twijfels over steun van de toenmalige grootste oppositiepartij, de PvdA*. Militair leider Mullah Dadullah van de Taliban zei op dezelfde dag dat Nederlandse militairen een potentieel doelwit zouden zijn voor aanslagen. Secretaris-generaal van de NAVO, Jaap de Hoop Scheffer (CDA), deed vervolgens een dringend beroep op Nederland om toch mee te werken aan *wederopbouw*. In de Tweede Kamer werd besloten om het debat over de uitzending uit te stellen tot na het Kerstreces. *D66-kamerlid Bert Bakker* had kort vóór dat reces in de Volkskrant gezegd: "*Onze conclusie is: niet aan beginnen*".

Op 2 februari 2006 werd uiteindelijk door het kabinet besloten om de missie door te laten gaan, met steun van de PvdA. In totaal waren 127 van de 150 Kamerleden voor. *D66 was aanvankelijk tegen, maar veranderde van mening*. De Task Force zou zich in beginsel twee jaar lang bezighouden met het bevorderen van stabiliteit en veiligheid in de provincie. Om beurten voerden Canada, Nederland en het Verenigd Koninkrijk gedurende een half jaar vanuit een hoofdkwartier in Kandahar het bevel over alle NAVO-troepen in het gebied.

Reeds aan het *begin van 2007 discussieerde de regering over de vraag of de missie, die op dat moment midden 2008 zou aflopen, moest worden verlengd*. Van de kant van de Verenigde Staten, Australië en de Afghaanse regering werd hier sterk op aangedrongen. De periode is uiteindelijk verlengd tot augustus 2010. Er werd lang gesproken over een verdere verlenging na augustus 2010, wat leidde tot de *kabinetscrisis over het Uruzganbesluit en uiteindelijk de val van het kabinet-Balkenende IV*.

Tot verrassing en zonder enig overleg of internationaal beraad met de internationale gemeenschap kondigde de Amerikaanse regering in april 2021 aan dat zij haar troepen zou terugtrekken uit Afghanistan. Uiterlijk 11 september 2021 - precies twintig jaar na de aanslagen in onder meer New York - zouden alle Amerikaanse soldaten weer thuis moeten zijn.

Nieuwe realiteit

Nadat de internationale troepenmacht zich in juni 2021 terugtrok uit Afghanistan, veroverde de Taliban in 2021 in recordtempo veel grote steden in Afghanistan. Op 15 augustus 2021 viel de Taliban opnieuw de Afghaanse hoofdstad Kabul binnen, waarbij toenmalig president Ashraf Ghani het land ontvluchtte naar een onbekende locatie in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). De macht was binnen nog geen twee maanden, weer grotendeels in handen van de Taliban. Het Afghaanse leger bood geen verzet. De Taliban hebben vrijwel heel Afghanistan onder de voet gelopen, maar de Panjshir-vallei, ruim 100 kilometer ten noorden van Kabul, laat zich niet onderwerpen. Ahmad Massoud, zoon van, de 32-jarige zoon van de legendarische mujahedincommandant Ahmad Shah Massoud, ook wel genoemd de 'Leeuw van Panjshir' verdedigt met een verzetsleger het gebied als 'het laatste bastion van de vrijheid'.

De Taliban zeggen dat ze Afghanistan willen regeren binnen de strikte regels volgens de shariawetgeving. Dit houdt ook in met het toepassen van lijfstraffen. In het oerconservatieve land Afghanistan is de sharia in 2004 in de grondwet verankerd. In de grondwet staat dat geen enkele wet tegen de basisregels van de islam mag ingaan. Ook verkondigden zij dat zij geen wraak wilden

nemen tegen al diegenen die de Amerikanen en hun bondgenoten hebben geholpen. Onduidelijk is of dit werkelijk wordt gemeend. Berichten spreken al over talloze huiszoekingen van de Taliban in de provincies op zoek naar ondermeer voormalige overheidsambtenaren en militairen.

Westerse landen evacueren tijdens dit schrijven in allerijl het land en evacueren diplomatiek personeel. In tegenstelling met Nederland hadden verschillende EU-landen zich maandenlang voorbereid en evacuatieplannen gemaakt, Frankrijk, Duitsland en Engeland, maar kennelijk niet overlegd met Nederland.

Meer dan chaotische taferelen op het vliegveld van de hoofdstad Kabul met radeloze Amerikaanse militairen gingen en gaan dagelijks via de nieuwsmedia de wereld over. De jihadisten hebben een eigen blokkade voor het vliegveld opgeworpen. Ze laten naar verluidt alleen mensen met een buitenlands paspoort door.

Doodsbange wanhopige Afghanen blokkeerden de startbaan en probeerden aan boord van vliegtuigen te klimmen. Sommigen klampten zich vast aan de buitenkant van opstijgende toestellen. Op beelden is te zien hoe deze mensen als een baksteen naar beneden vielen. Tienduizenden Afghanen vrezen voor hun leven en willen het land ontvluchten. Een enorme afgang, een smadelijke aftocht van een onvoorbereid vertrek voor Amerika en haar bondgenoten, waaronder Nederland.

Demissionair minister Sigrid Kaag van Buitenlandse Zaken (D66) erkende op 17 augustus 2021 in het Kamerdebat dat het tempo van de opmars van de Taliban zwaar onderschat is. "Het heeft de hele internationale gemeenschap verrast. Er heeft zich een ramp voltrokken. Onze verwachting was, dat is nu dus naïef gebleken, dat het Afghaanse leger meer weerstand zou kunnen of willen bieden. We hebben het niet zien aankomen, we hebben de situatie verkeerd ingeschat. Er vallen veel lessen te trekken. Dit is een dramatisch einde. Ik kijk er met een enorme somberheid naar. Ik ben bang dat alle verworvenheden in één keer worden weggevaagd."

"Een ongelooflijke clusterfuck" en een "ramp voor de Afghaanse bevolking". Zo omschreef een CDA-Kamerlid in een emotioneel betoog in de Tweede Kamer de ontstane situatie in Afghanistan. President Joe Biden hield vrijdag 20 augustus 2021 een toespraak over de evacuatie van Amerikanen en bondgenoten uit Afghanistan. Biden steunde zowel de aanval op Afghanistan in 2001 als de invasie in Irak in 2003 politiek. Hij hoopte een pijnlijk hoofdstuk af te sluiten en internationaal met schone lei verder te kunnen. Hij timede welbewust het vertrek van de Amerikaanse troepen vóór september 2021. Precies twintig jaar na de aanslagen op het World Trade Center in New York zou Amerika met opgeheven hoofd uit het strijdperk treden. De daders hadden geboet, zei Biden, Al-Qaida-leider Osama Bin Laden was door Amerikanen doodgeschoten. Het karwei zat erop. Biden zei dat de Afghanen hun eigen strijd moesten uitvechten. Hoe arrogant kun je zijn? Kennelijk was de wederopbouw van het land een propagandastunt om bondgenoten over de streep te trekken om mee te vechten.

De Amerikaanse pers reageert overwegend vernietigend. "Bidens verraad van Afghanen zal in schande voortleven," kopt tijdschrift *The Atlantic*. "Een gênant spektakel, een diplomatieke vernedering en een ramp voor de nationale veiligheid," zei senator Ted Cruz uit Texas. Collega Rick Scott uit Florida vroeg zich hardop af of het tijd werd om Biden uit zijn ambt te zetten.

Tot slot

Hoewel we zelf verantwoordelijk zijn, heeft Nederland zich door Amerika laten overhalen, om deel te nemen aan een oorlog die van meet af aan in binnen- en buitenland omstreden was. We namen uiteindelijk zelf die beslissing, we waren daar zelf bij. We hebben gekozen om te participeren in een monsterlijke oorlog. Een schande, een onuitwisbare smet.

Mijn persoonlijke schriftelijke oproep op 13 juni 2007 aan alle leden van de toenmalige Tweede Kamer en alle fracties van de Tweede Kamer mocht helaas niet baten. Citaat: "Als tegenstander van de doodstraf en als pacifist heb ik nooit begrepen waarom onze Nederlandse samenleving bij monde van de Nederlandse politiek zo gedwee achter een grote *Amerikaanse broer* aan loopt. *Een broer die van de ene valkuil in de andere loopt. Zichzelf ondermijnt en anderen meesleept in waanzinnige gewelddadige avonturen.* Na een periode van ruim 60 jaar wordt het de hoogste tijd om de collectieve gevoelens van dankbaarheid op een andere wijze te uiten. *Op eigen benen staan en nu een eigen koers varen.*"

We hebben geen nee gezegd tegen onze grote broer ver over de Atlantische oceaan. We hadden het lef niet om dit te doen. Dit in de wetenschap dat zowel D66 als de PvdA aanvankelijk tegen waren en op de valreep bij het stemmen ja hebben gestemd. Het feit dat dit allemaal door de Nederlandse belastingbetaler wordt betaald is wrang. Bezint eer gij begint. Kunnen we de Nederlandse regering redelijkerwijs en aantoonbaar verwijten dat zij in dit dossier onbekwaam hebben gehandeld?

Vraag: Wat zeggen wij Nederlanders en onze Nederlandse politici tegen al die familieleden die hun dierbare verloren hebben in een volkomen zinloze strijd in Afghanistan?

Worden er oprechte excuses aangeboden in de zin van: we hebben een verkeerde keuze gemaakt, we hebben het niet goed gezien. Het was een volstrekt zinloze oorlog. We hebben blindelings onze Amerikaanse bondgenoot gevolgd in een 'morele en operationele mislukking'?

Groningen, 25 augustus 2021

Drs. Johan L. Meijering

Bron:

¹ *'Woensdag de DERTIENDE' Een persoonlijke reactie tegen onrecht, list en bedrog, machtsmisbruik, intimidatie en bureaucratie! - 13-06-2007*